

[Sigsgaard.]

hører at den er, så havde det måske ikke været så slemt endda, men staten er jo først og fremmest kapitalens stat. Styrkelse af den uden ophævelse af den private ejendomsret til produktionsmidlerne betyder kun, at de afgørende grupper inden for stor-kapitalen styrkes. Den stabile økonomiske udvikling, som alle taler om, virker jo tillok-kende på mange, men man skal huske på, at det er koncernernes indtjening, deres profit, der først og fremmest skal sikres. Det er virksomhederne, der vil have stabile forhold, de vil have sikkerhed for, at deres egne særlige fordele opretholdes, at lønmodtagernes indkomster holdes nede, og at deres indflydelse bliver nogenlunde, hvor den er: på nulpunktet.

Statsministeren talte om en helt ny økonomisk politik. Det nye skal bestå i, at staten ikke længere skal nøjes med direkte kontrol med finans- og pengepolitik, nej, nu skal staten også kontrollere lønningerne. I stedet for at sige, at nu kan det være nok med de enorme indkomstforskelle, hvor nogle tjener 20.000 kr. og andre 200.000 kr., nu skal almindelige lønmodtagere have en mere retfærdig andel af de samlede indkomster, nu skal de lavtlønnede have et ordentligt løft, så siger statsministeren, at nu må der sandelig holdes igen, lønningerne skal holdes nede og skatteskruen strammes. Den omsorg for den såkaldte sociale balance, VKR proklamerer, er kun snak. De siger, det er nødvendigt af hensyn til den økonomiske stabilitet at begrænse indkomststigningerne ved lov, hvis ikke det sker på anden måde. Men hvornår er det egentlig, vi hører den snak? Kun når beskæftigelsen er høj, og når der er fare for, at visse lønmodtagergrupper kan sætte deres løn særligt op. Det vil regeringen absolut forhindre, og så skal der gribes ind. Men hvis det går den anden vej, hvis der bliver arbejdsløshed, og hvis lønnen derfor daler, så er der pludselig ingen, der snakker om at gribe ind ved lov; så taler man store ord om frie forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter.

Skulle en indkomstpølitik være socialt retfærdig, så skulle den selvfølgelig ikke bare bestå i at holde lønnen nede ved høj beskæftigelse, nej, så skulle den også bestå i at hæve lønnen i kritiske perioder, så skulle den sikre en fast lønstigning uanset konjunkturerne, men det er jo ikke det; man vil. Man vil holde lønnen nede, når man synes, den stiger for meget; men falder den, så får den lov til at falde. Derfor er indkomstpølitik altid usocial, og derfor bør indkomstpølitik bekæmpes.

Man kan også spørge, hvorfor egentlig lønmodtagerne skulle bekymre sig om stabiliteten i en økonomi, hvor de til stadighed behandles som undersætter; og hvor de på ingen måde har demokratisk medbestemmelsesret over, hvad, hvor og hvor meget der skal produceres. Skulle lønmodtagerne ofre på den økonomiske stabilitets alter, så skulle økonomien også være deres økonomi, så måtte de have kontrol med fortjenesten og med enhver økonomisk beslutning ikke bare i store træk, men i hver eneste koncern, på hver eneste virksomhed, og de skulle ikke bare have rådgivende betøjelser som efter de aftaler, LO og Arbejdsgiverforeningen har indgået, nej, de måtte have vetoet på alle disse områder. Men er der nogen, der drømmer om det i de gamle partier og i regeringen? Nej. Økonomien skal blive ved med at være kapitalens og dens regerings økonomi. Men får arbejderklassen ikke de rettigheder, så er og bliver indkomstpølitik udelukkende en omfordeling af nationalindkomsten til fordel for de besiddende og til ugunst for lønmodtagerne. Og det er ikke bare noget, jeg påstår, det har vi jo set i Frankrig, i Holland, ja, også i England under Wilsonregeringen. I sidste halvår af 1966 faldt lønningerne i England gennemsnitlig 3,5 pct.; samtidig steg priserne med over 3 pct. Wilsons indkomstpølitik betød altså en nedgang i den britiske arbejders og funktionærs realindkomst på 6-7 pct. bare inden for 6 måneder.

Det videre sigte med indkomstpølitikken er endnu farligere, for hvad betyder det, at